

er bleven til, og dets Statsliv virker som saadan, og hvad der angaaer Fællesstaten, es-
 terat en fælles Statsrepræsentation selv
 har følt sin Betydning og har havt Leilighed
 til at søge at ordne Grundlaget for sin Stats-
 virksomhed paa den for sit Væsen passende
 Maade. Jeg veed ikke, om jeg gjør mig klar,
 naar jeg siger, at jeg finder vor Grundlov
 er fyldestgjort, naar Fællesforfatningen
 og Forfatningen af Landsdelen
 Danmark føies sammen, sikkert alle de
 Friheder og alle de Rettigheder, den
 har, og tillige derved sikrer Statshøi-
 den den Magt, som følger deraf, og som vor
 nærværende Grundlov giver; thi jeg
 beder i dette Dieblik den Tanke fastholdt, som
 er en Grundtanke hos mig, at vor Udvikling
 har ikke gaaet løs paa at indskrænke Stats-
 høiheden i allerminste Maade, eller lægge den
 Person nogen Hindring i veien, som beklæder
 den, saaledes som hans Pligt er, saa at Sta-
 ten er i hans Person. Vor Grundlov er
 tværtimod bleven til, for at udvikle denne
 Statshøiheid til den Styrke, som den i Aare-
 nes Lob var bleven berøvet og som den aldrig
 kan beholde i mange Aar, naar den ikke fin-
 des i Forening med Folket. Jeg har altsaa
 saaledes sagt, at jeg for min Person antager
 mig fyldestgjort med Hensyn til Forfatnings-
 sagen, seet fra vor nærværende Grundlovs
 Side, naar jeg, ved at opgjøre en saadan
 Sum, faaer Grundloven ud, og det fore-
 kommer mig, at, naar vi ere gaaede ind paa
 Kundgjørelsen af 28de Januar, saa kunne vi
 ingentunde forlange Mere, men jeg troer
 ogsaa, at vi, forsaavidt det nogentunde er gjør-
 ligt, kunne forlange dette, og, førend vi behøve
 at vige bort deraf, maae vi efter min Over-
 tydning have bedre Grunde for Nød-
 vændigheden af denne Fravigelse end de,
 vi nogenstunde have hørt hidtil dags. I det jeg
 har fremstillet dette, kommer jeg til at berøre
 et vigtigt Spørgsmaal, vigtigt i sit Væsen,
 men endnu vigtigere med Hensyn til sin Form,
 om jeg saa maa sige, og navnlig sin Betimel-
 lighed. Der er forelagt os et Forslag til en
 Grundlov for Landsdelen Danmark, der ikke
 er sat i Forbindelse med noget Tilssagn om, at
 det, som savnes i dette, vil komme til at frem-

træde i Heelstatsgrundloven. Jeg kan tilfulde
 erkende, at der kan være vigtige Grunde, som
 ikke ville gjøre det gavnligt at fremsætte en
 saadan Erklæring i dette Dieblik. Det fore-
 kommer mig, at vi skyldte at finde paa en
 Maade at udvikle den hele Sag, saaledes, at
 Regjeringen kan vedblive indtil det hyerste Die-
 blik med denne Tilbageholdenhed, ja endog
 ingenstunde behøver at træde frem med et saa-
 dant Forslag for os, for at vi skulle raadslaae
 derover. Det forekommer mig, som om vi
 maae kunne finde Midler, som kunne befrie os
 fra det og dog ikke forhindre os fra at gaae
 rask frem med det foreliggende Forslag.

For at begrunde, hvorfor det forekommer
 mig vigtigt, at vi ikke maae savne og ikke
 noget Dieblik af vor Grundlov optage mang-
 foldige af de Bestemmelser, som for Dieblikket
 staae i den, men som vistnok ikke høre derhen,
 naar en Fællesforfatning er tilstede, for at
 begrunde dette, vil jeg blot minde om en
 eneste S. — Jeg skal forud antyde dens Be-
 tydning og derpaa skal jeg oplæse den. Den-
 gang vi antog vor Grundlov, da blev man
 enig om, at kun Hs. Majestæts Tilssagn
 og den fremtidige Thronarvinges Er-
 klæring efter eller i Thronbestigelses Dieblik
 være nødvendige Betingelser; men at man ikke
 behøvede nogen særlig Ed af nogen særlig
 Mand, og derfor heller ikke af de kongelige
 Prindsler, paa Grundloven i hiint Dieblik.
 Under den Forudsætning, at Ingen kan blive
 Konge i Danmarks Rige, uden at han først
 har anerkjendt Grundloven og Danmarks Insti-
 tutioner, er Grundloven antagen; det staaer i
 den ottende S. Denne Forudsætning kunne
 vi ikke opgive, medmindre vi have andre
 Forudsætninger at støtte os paa, nemlig en ny
 Form, der sikrer os for, at Grundloven af alle
 Bedkommende forud er antagen. Jeg for min
 Part har afvæist enhver Fordring af denne
 Art; men jeg holder fast paa den naturlige,
 som er den, at Danmarks Rige ikke betragtes
 som nogen Arvedeel, en Mand kan tilegne sig,
 fordi han eier den efter sine Fædre; men, at
 det betragtes som et Rige, der i Fællesskab
 med en vis Familie flyttes fra en Person til
 en anden, naar denne Person veed at slutte
 sig sammen med Statslivet, gaae op i det og